

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci **žalobce: M. K.**, bytem x, zastoupen Mgr. Tomášem Uherkem, advokátem se sídlem Jandova 8, 190 00 Praha 9, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2014, č. j. 146222/2014/KUSK-DOP/Čer,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 20. 11. 2014 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“), ze dne 26. 8. 2014, č. j. OD 76087/14-zem, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla z moci úřední nařízena obnova řízení ve věci obnovení čísla VIN vozidla tovární značky A., obchodní značky A6, SPZ x, VIN x.

Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť z něj nevyplyvá, o kterém ze dvou podaných odvolání bylo rozhodnuto. Z označení odvolatelů žalobce dovozuje, že pro účely výroku napadeného

rozhodnutí byla za odvolatele považována pouze společnost B. a.s., pro kterou žalovaný zavedl zkratku „*odvolatel*“, zatímco žalobce označený svými identifikačními údaji a uvedením zástupce se zavedením zkratky „*zmocněnec*“ byl považován pouze za účastníka řízení. Dále upozorňuje na použití singuláru ve výroku napadeného rozhodnutí. Z formulace „*odvolání se jako nedůvodné zamítá*“ je dle žalobce zřejmé, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto pouze o jednom ze dvou podaných odvolání, aniž by bylo patrné, o kterém.

Jako druhý žalobní bod žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného pro nedostatek důvodů. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s námitkou žalobce ohledně nutnosti důsledné aplikace ustanovení § 100 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), ve spojení s ustanovením § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Žalobce v řízení zdůrazňoval a nebylo zpochybňováno, že on i jeho právní předchůdce nabyli vozidlo v dobré víře a svědčí jim vlastnické právo. Vozidlo nabývali s tím, že je budou moci jako vlastníci řádně a bez omezení provozovat. V důsledku obnovy řízení však dojde k pozbytí oprávnění užívat současné identifikační číslo vozidla, což bude mít vliv na možnost dalšího provozování vozidla. Ministerstvo dopravy, které dalo podnět k nařízení obnovy řízení, rozhoduje o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. 10. 2012, č. j. 769049/2012, jímž byla nařízena obnova řízení ve věci schválení technické způsobilosti vozidla k provozování na pozemních komunikacích v České republice a ve věci registrace vozidla. Pozbytí oprávnění užívat stávající VIN vozidla ovlivní toto rozhodnutí, a žalobce tak přijde o veškerá registrační oprávnění, bez nichž není vozidlo způsobilé k provozu na pozemních komunikacích a je zcela bezcenné. Žalobce by neměl být takto trestán za cizí protiprávní jednání, na němž se nepodílel ani on, ani jeho právní předchůdce, společnost B. a.s., od níž vozidlo koupil. Žalovaný uvádí, že žalobce může v dalším řízení doložit původní registrační doklady, případně náhradní dokumenty vydané registračním orgánem v zemi původu předmětného vozidla. Žalobce však není schopen tyto dokumenty získat, neboť vozidlo bylo původnímu vlastníkovvi odcizeno a registrační orgán v zemi původu vozidla, patrně ve Spolkové republice Německo, by mohl dokumenty vydat toliko původnímu vlastníkovvi. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení. Žalobce se současně domáhá zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Nesouhlasí s tím, že by výrok napadeného rozhodnutí byl nesrozumitelný. Ve výroku napadeného rozhodnutí se uvádí, že žalovaný „*rozhodl podle ... o odvolání účastníků řízení*.“ Z použití plurálu „*účastníků*“ je zřejmé, že bylo rozhodováno o odvolání obou zde specifikovaných účastníků řízení. Oba účastníci byli označeni zkratkou pro přehlednost dalšího textu. Ze zavedení zkratky „*odvolatel*“ pro jednoho z účastníků, o jejichž odvolání žalovaný rozhodoval, nelze dovozovat, že by byl pouze jeden odvolatel. Tomu nasvědčuje i text odůvodnění, v němž žalovaný postupně shrnuje obsah obou odvolání, tedy odvolání „*odvolatele*“, společnosti B. a.s., a následně odvolání podaného zmocněncem. Rovněž z vypořádání námitek obou účastníků je patrné, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o obou odvoláních. K námitce týkající se ochrany práv nabytých v dobré víře uvedl, že důvodem obnovy řízení bylo zjištění, že identifikační číslo silničního motorového vozidla bylo pozměněno a doklady pro registraci byly padělané, nikoli rozpor s právními předpisy, který je předpokladem pro uplatnění ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Obnova řízení o obnovení VIN se nikterak nedotýká vlastnického práva k vozidlu, a nedošlo tedy k zásahu do tohoto práva nabytého v dobré víře. Žalobce nemohl být v dobré víře, jestliže dne 19. 7. 2011 podepsal protokol o vydání vozidla vlastníkovvi, společnosti B. a.s., v němž byly údaje o duplicitě VIN uvedeny. Žalobce, který nabyl vozidlo

od této společnosti, je nabýval s vědomím, že má duplicitní VIN, a se znalostí vad dokladů, na jejichž základě byla provedena registrace vozidla. Právo provozovat vozidlo ani právo na jeho registraci nelze nabýt na základě dobré víry. K provozování vozidla je třeba splnit podmínky stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“), a prováděcími předpisy. Právo žalobce vozidlo provozovat a registrovat zůstává žalobci zachováno, je pouze podmíněno žádostí žalobce a předložením zákonem předepsaných podkladů dle § 6 odst. 5 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Žalobce tvrdí, že nebude moci stanovené doklady předložit, žádný pokus o vydání registračních dokladů původních, náhradních nebo přímo od výrobce neučinil. Žalovaný upozorňuje též na možnost zjištění tzv. bezpečné identifikace vozidla prováděné akreditovaným zástupcem či specializovanými společnostmi a možnost přidělení tzv. úředního čísla. Vzhledem k souladu úpravy registrace vozidel ve státech Evropské unie není problém registrační nebo náhradní doklady k identifikačnímu číslu vozidla získat, poukazuje zejména na směrnici Rady 1999/37/ES, o registračních dokladech vozidel. Žalovaný zdůraznil, že vzhledem k veřejnému zájmu na zamezení pozměňování, falšování a duplicitě VIN a s tím spojeným bráněním legalizaci výnosů z trestné činnosti, a při zohlednění příslušných směrnic Evropské unie, včetně výše uvedené, musí soukromé právo dočasně ustoupit ochraně veřejného zájmu. Jedná se však pouze o dočasné omezení, nikoli zrušení práva žalobce, přičemž dále bude záležet na aktivitě žalobce.

K námitce žalobce, že vozidlo řádně nabyt v dobré víře, žalovaný konstatuje, že vlastnické právo žalobce není v řízení zpochybňováno, přičemž s touto námitkou se řádně vypořádal jak žalovaný, tak městský úřad. Nelze zaměňovat otázku vlastnického práva se zákonnými povinnostmi provozovatele vozidla. Žalobce přijde toliko o duplicitní VIN, resp. registraci vozidla na základě nepravdivých podkladů a pozměněného VIN. Má však možnost požádat o obnovu původního VIN vozidla, které bylo zjištěno a žalobci je známo. Důkazní břemeno však leží na vlastníkově vozidla. Dále upozorňuje, že Magistrát hlavního města Prahy při nařízení obnovy řízení měl za prokázané, že typový a zákaznický štítek i osvědčení o registraci vozidla v Německu, které byly předloženy při schválení technické způsobilosti v roce 2010, jsou falzifikáty. Za těchto okolností ani v rámci správního uvážení nemohly správní orgány rozhodnout jinak. Bylo rozhodnutím žalobce koupit ojeté vozidlo, aniž si nechal za drobný poplatek prověřit VIN vozidla, a toto riziko nesl vědomě a s plnou odpovědností za následek.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce jménem společnosti B. a.s. podepsal dne 19. 7. 2011 protokol o vydání věci sepsaný Policií ČR, konkrétně vozidla A. A6 A., číslo VIN W., toho času opatřeného nepřislušným identifikačním číslem vozidla W. Skutečné VIN vozidla bylo zjištěno odborným zkoumáním, jednalo se o vozidlo odcizené na Slovensku. Vozidlo bylo společnosti B. a.s. vydáno s odůvodněním, že vozidlo nabyt v dobré víře a svědčí jí tedy vlastnické právo dle § 446 obchodního zákoníku.

Společnost B. a.s. podala dne 19. 9. 2011 u Městského úřadu Kolín žádost o přidělení úředního čísla VIN (obnovení VIN). V žádosti jako původní VIN uvedla W.. Téhož dne vydal městský úřad rozhodnutí č. j. D-114/2011, jímž rozhodl o obnovení čísla VIN a stanovení úředního čísla W.

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 19. 10. 2012, č. j. 769049/2012, byla nařízena obnova řízení ve věci schválení

technické způsobilosti vozidla k provozování na pozemních komunikacích v České republice a ve věci registrace vozidla. Důvodem bylo šetření Policie ČR, č. j. ORIII-15665-574/TČ-2010-001376-BERN, v jehož rámci bylo na základě metalografické expertizy zjištěno, že došlo k manipulaci s identifikátorem VIN. Typový a zákaznický štítek je falzifikát, originální VIN vozidla je W. V rámci schvalování technické způsobilosti bylo předloženo padělané Osvědčení o registraci z Německa. Dle sdělení Policie České republiky byly údaje ověřeny v zemi, odkud bylo vozidlo individuálně přivezeno, a neshodují se s údaji v příslušném registru vozidel.

Ministerstvo dopravy dalo dne 6. 8. 2014 městskému úřadu podnět k nařízení obnovy řízení, na základě skutečností zjištěných v řízení o odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy. Bylo poukázáno též na podnět Policie ČR ze dne 28. 5. 2012, jímž byl městský úřad požádán o prověrku rozhodnutí č. j. D-114/2011. Dle žádosti Policie České republiky o prověrku rozhodnutí byly údaje vozidla A. A6 A, reg. zn. 2., VIN W., pozměněny, jedná se o odcizené vozidlo s původním VIN W. Vozidlo s identifikačním číslem VIN W. dodal výrobce do Itálie, kde je provozováno.

Žalobci a společnosti B. a.s. bylo oznámeno zahájení řízení o obnově řízení, s čímž oba vyjádřili nesouhlas. Shodně namítali, že společnosti B. a.s. bylo vozidlo Policií ČR vydáno s tím, že k němu nabyla vlastnické právo v dobré víře. V důsledku obnovy řízení a odejmutí obnoveného čísla VIN bude vozidlo zcela a trvale znehodnoceno. Dle žalobce by měla být tato skutečnost vzata v úvahu ve smyslu ustanovení § 100 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu.

Dne 26. 8. 2014 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění městský úřad uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno na základě informací, které se ukázaly nepravdivými, neboť žalobce uvedl v žádosti údaj o původním čísle VIN, který se ukázal nepravdivý. Na vozidle tak byl obnoven nikoli VIN původní, ale VIN pozměněný. O této skutečnosti žadatel v době podání žádosti věděl. Obnovení ražby nepůvodního čísla VIN je nepřípustné a v daném případě vedlo k duplicitě s jiným provozovaným vozidlem, které bylo s tímto identifikátorem vyrobeno a jemuž řádně náleží. To odporuje obecné nezměnitelnosti a nezaměnitelnosti čísla VIN, které je vozidlům přidělováno jakožto jedinečný identifikátor. Identifikační číslo silničního motorového vozidla je údajem zapisovaným do registru vozidel dle § 4 písm. h) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, přičemž je zřejmé, že zapisovaným údajem nemá být pozměněné číslo VIN, ale VIN, s nímž bylo vozidlo vyrobeno a které mu náleží. Na to navazuje Metodika Ministerstva dopravy, která upravuje případy, v nichž lze VIN úředně vytvořit nebo obnovit, přičemž obnovit lze pouze ražbu původní. K námitkám uvedl, že nařízení obnovy nezasahuje do vlastnického práva k vozidlu. Řízení se týká obnovení ražby identifikátoru VIN, který byl obnoven v nepůvodním tvaru, který navíc náleží jinému vozidlu. Neoprávněný zásah do jedinečného identifikátoru vozidla nelze napravit úředním potvrzením. Stav, kdy jsou provozována dvě vozidla se shodným identifikátorem, je nepřípustný. Právě jedinečnost identifikačního čísla vozidla má takové situaci předcházet. Má-li být vozidlo dále provozováno, mělo by být provozováno s původním identifikátorem, s nímž bylo dle odborného zkoumání vyrobeno. V rámci řízení není vozidlu VIN odnímán, VIN byl při výrobě vozidlu přidělen a vyražen. Identifikátor by měl být uveden do náležitého stavu, což je povinností provozovatele, chce-li vozidlo provozovat na pozemních komunikacích. Práva žalobce nejsou krácena, ale toliko omezena za podmínek plynoucích z právní úpravy v zájmu řádné evidence vozidel a správnosti údajů v nich uvedených.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání společnost B. a.s. a žalobce. Žalobce v odvolání opět zdůraznil, že vozidlo řádně nabyt v dobré víře s tím, že ho bude moci bez omezení provozovat. V důsledku obnovy řízení pozbyde oprávnění užívat současné VIN, což bude mít fatální důsledky pro možnost vozidlo provozovat na pozemních komunikacích. Ministerstvo dopravy, které dalo podnět k obnově řízení, rozhoduje o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. 10. 2012, č. j. 769049/2012, jímž byla nařízena obnova řízení ve věci schválení technické způsobilosti vozidla k provozování na pozemních komunikacích v ČR a ve věci registrace vozidla. Pozbytí oprávnění užívat stávající VIN vozidla ovlivní toto rozhodnutí, a žalobce přijde o veškerá registrační oprávnění, bez nichž není vozidlo způsobilé k provozu na pozemních komunikacích a je zcela bezcenné. Žalobce se obává, že toto znehodnocení nebude možné napravit získáním veškerých oprávnění na původní VIN, s nímž bylo vozidlo odcizeno. Žalobce by neměl být takto trestán za cizí protiprávní jednání, na němž se nepodílel ani on, ani jeho právní předchůdce. Tyto skutečnosti měl vzít městský úřad v úvahu ve smyslu § 100 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, což neučinil. Dále s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu namítal porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v rozhodnutí chybí uvedení všech podkladů, z nichž správní orgán vycházel, a jejich jednotlivé hodnocení.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. K námitce ohledně práv nabytých v dobré víře a nutnosti přihlédnout k ustanovení § 100 odst. 5 a § 94 odst. 4 a 5 správního řádu uvedl, že vlastnické právo není a ani městským úřadem nebylo v řízení nikterak zpochybňováno, předmětem obnovy řízení je náprava nepřipustného stavu, kdy nesprávně přiděleným číslem VIN došlo k duplicitě identifikátoru u dvou vozidel. Nesouhlasí s tím, že by práva spojená s přidělením úředního čísla VIN byla nabyta v dobré víře, neboť společnost B. a.s. v žádosti vědomě uvedla nesprávné údaje, jak vyplývá z protokolu o vydání věci. Žalobce, který jménem společnosti B. a.s. protokol podepsal, rovněž měl a mohl vědět, že vozidlo bylo odcizeno původnímu vlastníku a v České republice bylo přihlášeno na základě neoriginálních dokladů. Je pravdou, že žalovaný se zabývá odvoláním žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ve věci obnovy řízení o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla, jehož výsledkem může být zrušení schválení technické způsobilosti a registrace vozidla. Je v zájmu vlastníka, aby byly napraveny vady obou řízení a registrační úkony uvedeny do správného stavu. Předpokladem je předložení relevantních registračních dokladů vlastníkem vozidla. Žalovaný odmítá tvrzení žalobce, že se jeho právní předchůdce na protiprávním jednání nepodílel, neboť právě on uvedl v žádosti údaj, o jehož nesprávnosti věděl. Dodal, že z odůvodnění rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy vyplývá, že Magistrát hlavního města Prahy má za prokázané, že typový a zákaznický štítek i osvědčení o registraci vozidla v Německu, které byly předloženy při schvalování technické způsobilosti, jsou padělané. Nelze šetřit práva nabytá v dobré víře legalizací podvodného jednání. Pokud jde o námitku, že v prvostupňovém rozhodnutí nebyly uvedeny veškeré podklady pro rozhodnutí, pak není zřejmé, o jaké další podklady by se mělo jednat, neboť spisová dokumentace předložená žalovanému žádné další podklady neobsahuje a žalobce nevyužil práva nahlížet do spisu. V prvostupňovém rozhodnutí je jasně definován skutkový stav, jsou vyjmenovány všechny podklady a je odůvodněno, proč je stávající stav nepřipustný a proč je třeba provést nápravu. Je v něm rovněž uvedeno, jakými ustanoveními právních předpisů se městský úřad řídil, a vypořádány připomínky účastníků.

Soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti žaloby. Jak uzavřel rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006-46, žaloba proti rozhodnutí, jímž byla správním orgánem z moci úřední nařízena obnova řízení, je přípustná, jde-li o rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování této otázky je třeba zkoumat, zda jsou tu nějaká práva, do nichž rozhodnutí zasahuje nebo zasáhnout může. Takový případ nastává zejména tam, kde je s rozhodnutím o nařízení obnovy řízení spojen odkladný účinek. Dle ustanovení § 100 odst. 6 věty druhé správního řádu rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, má odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučil z důvodů uvedených v § 85 odst. 2 nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky rozhodnutí již zanikly podle zvláštního zákona. V daném případě správní orgán odkladný účinek nevyloučil. Napadené rozhodnutí je způsobilé zasáhnout do právní sféry žalobce, neboť dle ustanovení § 36 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích lze na pozemních komunikacích provozovat pouze takové silniční vozidlo, které je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích podle tohoto zákona, přičemž dle § 37 písm. d) citovaného zákona silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud byly na vozidle provedeny neschválené změny anebo zásahy do identifikátorů vozidla, například VIN. S ohledem na výše uvedené tedy napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nenařizoval jednání, neboť účastníci k výzvě soudu nevyjádřili svůj nesouhlas, a má se tedy za to, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí.

Žalobce jako první žalobní bod namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost výroku, neboť není patrné, které z podaných odvolání bylo výrokem napadeného rozhodnutí zamítnuto.

K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zjevné, že výrokem bylo rozhodnuto o obou odvoláních. Tento závěr jednoznačně vyplývá z textu rozhodnutí, a to především z jeho záhlaví, v němž se uvádí, že žalovaný rozhodl „o *odvolání účastníků řízení*“, které zde následně specifikuje, a dále z odůvodnění, v němž žalovaný postupně sděluje obsah obou odvolání, uvádí, že byla přezkoumána správnost napadeného rozhodnutí „v *rozsahu námitek uvedených v jednotlivých odvoláních*“ a dále se vyjadřuje k námitkám v nich vzneseným. Použití singuláru namísto plurálu ve výroku rozhodnutí lze s ohledem na celkový text rozhodnutí považovat za pouhou chybu v psaní, která nemá vliv na srozumitelnost rozhodnutí. Srozumitelnosti rozhodnutí není s ohledem na výše uvedené na překážku ani zkratka „*odvolatel*“ zavedená v záhlaví pouze pro jednoho z účastníků, o jejichž odvolání žalovaný rozhodoval, zatímco v případě druhého účastníka se zavádí pouze zkratka „*zmocněnec*“ pro jeho zástupce, neboť je patrné, že se jedná jen o zavedení zkratk, které jsou promítnuty v odůvodnění, kde žalovaný rozlišuje odvolání „*odvolatele*“ a odvolání „*podané zmocněncem*“. Byť žalovaný mohl nepochybně zvolit preciznější vyjádření, nečiní zavedení výše uvedených zkratk rozhodnutí nesrozumitelným a nevzbuzuje pochybnost o tom, že žalovaný rozhodoval nejen o odvolání účastníka označovaného v textu zkratkou „*odvolatel*“, ale též o odvolání druhého účastníka, označovaného jako „*podané zmocněncem*“. Jak bylo uvedeno výše, ze záhlaví je patrné, že žalovaný rozhodoval o odvolání obou označených

účastníků, čemuž odpovídá odůvodnění, v němž se postupně zabýval oběma odvoláními a jejich důvody. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 – 72, v němž Nejvyšší správní soud formuloval závěr, podle něhož *„rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu. To platí tím spíše, pokud rozpor, v němž má údajně spočívat nesrozumitelnost rozhodnutí, spočívá pouze v písařské chybě.“* Jak bylo výše uvedeno, v daném případě je výkladem rozhodnutí jako celku nepochybné, že žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl obě podaná odvolání, a proto soud neshledal první žalobní bod důvodným.

Jako druhý žalobní bod žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů s tím, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s námitkou žalobce ohledně nutnosti důsledné aplikace ustanovení § 100 odst. 5 správního řádu ve spojení s ustanovením § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Ani tento žalobní bod neshledal soud důvodným, neboť žalovaný se námitkami žalobce ohledně práv nabytých v dobré víře, jejichž ochranu řeší výše uvedená ustanovení, v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že převážně odkázal na vypořádání námitek ohledně práv nabytých v dobré víře vznesených v odvolání druhým účastníkem. Žalovaný především zdůvodnil, proč práva z rozhodnutí o přidělení úředního čísla VIN nemohla být nabyta v dobré víře. Poukázal na to, že právní předchůdce žalobce uvedl v žádosti vědomě nesprávný údaj o identifikačním čísle vozidla, což nepochybně vyplývá z protokolu o předání vozidla. Ve vztahu k žalobci pak zdůraznil, že i on si musel být pozměnění údajů vědom, neboť jako zástupce svého právního předchůdce protokol podepsal. Pokud jde o vlastnické právo, žalovaný uvedl, že není nikterak zpochybňováno. Žalovaný vysvětlil, že zrušení přiděleného čísla VIN nepovede k znehodnocení vozidla, neboť lze dosáhnout obnovení původního čísla VIN, budou-li předloženy původní registrační doklady, případně náhradní dokumenty vydané registračním orgánem v zemi původu vozidla. Poukázal také na nepřipustnost stavu, kdy vozidlo je opatřeno identifikátorem jiného vozidla. Ve vztahu k rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ve věci obnovy řízení o schválení technické způsobilosti vozidla a jeho registrace uvedl, že i v tomto ohledu je v zájmu žalobce napravit vady obou řízení, přičemž upozornil, že Magistrát hlavního města Prahy založil své rozhodnutí o obnově řízení také na zjištění, že typový a zákaznický štítek a osvědčení o registraci vozidla v Německu předložené při schvalování technické způsobilosti byly padělané. S přihlédnutím k tomu jsou pak námitky žalobce ve vztahu k rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy irrelevantní. Nelze šetřit práva nabytá v dobré víře legalizací podvodného jednání. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí s námitkami žalobce poukazujícími na nutnost šetřit práva žalobce nabytá v dobré víře vypořádal a své úvahy zdůvodnil. Napadené rozhodnutí tedy nelze v této části považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále v žalobě zopakoval námitky vznesené v odvolání, aniž napadal jejich vypořádání žalovaným, přestože, jak bylo uvedeno výše, žalovaný na tyto námitky v napadeném rozhodnutí reagoval. Soud se plně ztotožňuje se závěry žalovaného, že právní předchůdce žalobce ani žalobce nemohli nabýt práv z rozhodnutí ve věci obnovení VIN v dobré víře, neboť obnovit lze pouze VIN původní, nikoli pozměněný, přičemž v žádosti byl uveden nepravdivý údaj o původním VIN, kdy na místo původního byl uveden VIN pozměněný, čehož si musel být vědom jak právní předchůdce žalobce, tak žalobce, který jako člen představenstva právního předchůdce žalobce podepsal protokol o předání věci, z něhož

byla tato skutečnost patrná. Žalobce si s ohledem na podpis protokolu o předání vozidla musel přitom být již v době převodu vozidla na svou osobu vědom toho, že vozidlo má pozměněné identifikační číslo vozidla. Bylo pouze na žalobci, resp. jeho právním předchůdci, jehož představenstva byl žalobce členem, aby postupovali při nabytí vozidla s náležitou péčí a obezřetností a aby se případně domáhali svých nároků vůči svým právním předchůdcům prostředky soukromého práva. Za této situace nemůže být dotčení žalobce v jeho právech důvodem pro nenařízení obnovy řízení dle § 100 odst. 5 ve spojení s ustanovením § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, a naopak musí převážet veřejný zájem na tom, aby byly respektovány zákonem stanovené podmínky provozování vozidel na pozemních komunikacích, a aby identifikační číslo vozidla bylo jedinečným identifikátorem, jak správně poukázal žalovaný. Také nelze přehlédnout zájem provozovatele vozidla s řádným číslem VIN, aby jeho vozidlo mohlo být prostřednictvím tohoto údaje jednoznačně a nezaměnitelně identifikováno. Jestliže žalobce namítá, že není schopen opatřit si původní či náhradní registrační doklady v zemi původu potřebné pro obnovení původního čísla VIN, není tato skutečnost s ohledem na výše uvedené významná. Je navíc třeba poznamenat, že žalobce ani neuvedl a nedoložil žádné konkrétní okolnosti, které by svědčily o nemožnosti potřebné doklady opatřit. Jestliže pouze namítá, že vozidlo bylo původnímu vlastníku odcizeno, je třeba si uvědomit, že otázka nabytí vlastnického práva bude vždy posuzována v zemi původu vozidla s ohledem na pravidla mezinárodního práva soukromého, která obvykle vychází, pokud jde o nabytí vlastnictví, z pravidla místa polohy věci (*lex rei sitae*), a v tomto směru není výjimkou ani Spolková republika Německo (§ 43 EGBGB – úvodní zákon k německému občanskému zákoníku). Proto pouhá skutečnost, že se jedná o odcizené vozidlo (když německé právo neumožňuje nabytí kradené věci od nevlastníka dle § 935 BGB – německý občanský zákoník), nemůže sama znamenat nemožnost získání potřebných dokladů.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný uplatnil nárok na náhradu nákladů s odvoláním na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, Pl. ÚS 39/13. Tento nárok však soud žalovanému nepřiznal, neboť mu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, které jsou hrazeny z veřejných rozpočtů, v čemž je třeba spatřovat důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. Lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, v němž se mimo jiné uvádí: „s výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu, povolaného na základě příkazu ústavodárce k ochraně práv jednotlivců (srov. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Náklady takto vzniklé při této standardní činnosti správních orgánů jsou stejně jako veškeré náklady na fungování veřejné správy hrazeny z veřejných rozpočtů, tj. z výtěžku daní a poplatků hrazených všemi občany na základě zákona.“ K odkazu žalovaného na výše uvedený nálezy Ústavního soudu soud konstatuje, že odlišné zacházení s žalovaným správním orgánem ve vztahu k žalobci ohledně náhrady nákladů nelze považovat za nepřipustné, neboť se nejedná o účastníky ve srovnatelné situaci, jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. června 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová